

unesenivangole.socializmus.sk

V neděli ve velmi časném dopoledne následuje intenzivní zemetání uliček a prostranství několika zajatými FAPLA. Že by nastala nějaká pozitivní změna v naší situaci? Vždy to pro nás znamenalo příjezd někoho významného. Čekáme, že to bude i nyní. Pokračování k tomu nenásledovalo, takže nadále je stále klid. My se nakonec začínáme chovat uvolněněji, stres z očekávání nás opustil.

V průběhu další noci dochází k dramatickému obratu. Krátce po půlnoci, všechny obíhá a budí Peter, že si máme okamžitě zabalit k odjezdu na Jambu. Nikdo z nás prakticky celou noc až do rána nespí. Odjezd se posouvá na ráno, či spíše na pozdní dopoledne. Stačíme se mezitím i v naprostém poklidu nasnídat. Mezi námi je velká euforie, jsme si všichni stoprocentně jisti tím, že jedeme domů. A Fero nám ještě udělá společnou fotografii u na nás čekajícího nákladáku. A přitom ani nemáme strach, že nám ten fotoaparát, anebo film z něho vojáci seberou. Je to neskutečná chvíle.

Zdlouhavou cestou nákladním autem, na nám dobře známou hlavní základnu Jambu, jedeme seschlým bušem. Proto se nám jede špatně, písek je suchý, a tedy špatně sjízdný. Bojíme se do něj už jen tím, jak je nákladák přeložený. Cesta je pomalá, obtížná a dlouhá. Večer při západu slunce konečně dorážíme do našeho dnešního cíle, na Jambu.

Tam na nás čekají úplně stejná cubatas, tak jako před pěti týdny, když jsme sem přijeli poprvé. Vaří nám od začátku značně lepší jídla, než jaká nám vařili doposud na Slonovce. A asi také proto se Saša hned druhý den přešel smažených hranolků tak, že po nich zežloutl jako kanár. Dostali jsme tu dokonce po druhém obědě i plechovkové pivo a podruhé džus z koncentrátu.

Další den nato ještě každému přináší nové vínově červené teplákové soupravy značky Adidas, s nimi i nízké polokedsy a ještě nějaké další prádlo. Toto všechno už známe z dopisů, které jsme dostali z Jamby od odjíždějících žen, jako konečnou "odjezdovou výbavu" na cestu domů.

Ve čtvrtek během dopoledne, po desáté hodině, jsme vyzváni ke slušnému oblečení. Po této nepřilíh jasně formulaci, se někteří převléknou do vyfasovaných vzorovaných košil a jdeme s naším poručíkem a kapitánem k jango. Druhou stranou, naproti nám přichází sedm, na první pohled evropsky vyhlížejících mužů. Jdou sem v doprovodu několika vyšších důstojníků UNITA. Ti muži nám jsou představeni jako poslanci Evropského Parlamentu. Saša se jich ptá, co vědí o našem propuštění. Oni na to ale odpověděli, že prý ani nevěděli o naší přítomnosti zde. To nás rozladuje až do odmítavého postoje, což se zase nelíbí zde přítomným důstojníkům. Je docela zvláštní, že takové delegace jede přes půl Světa a neví, co je UNITA a co vlastně dělá!

Jdeme do jango, kde se rozsádně dokola na lavici, a jen pasivně čekáme, co se bude dál. Dva z těch sedmi bělochů, oba dva evidentně hodně opilí, od nás odcházejí. Ostatní nemají zájem se s námi bavit a brzy odejdou pryč také. Zbude tu s námi jediný, pan Olivier d'Ormesson, který zřejmě byl vedoucí té delegace a který se snaží zachránit situaci. Ale ani jemu se to nějak zvlášť nedaří. A

protože se ani po deseti minutách jeho enormní snaha neseťkává s úspěchem, naše plánované sezení tedy končí. A pan d'Ormesson nám na samý závěr slibuje, že předá pro naše úřady ve Francii zprávu o tom, co se zde stalo. Což potom také, podle krátké zprávy v novinách, skutečně udělal. My už z jango odcházíme a někteří z nás to "slušné" oblečení, jsou to jen čisté košile, na protest svlékají. Mladý fotoreportér z "Paris Match", který přijel s tou delegací, nás fotografuje, a ještě na nás volá, že naděje umírá naposledy.

Dál následuje jenom hluboký klid. Oba důstojníci z doprovodu si nás naštěstí nevšímají, maximálně se okolo nás mihnou oba kuchaři, ale i ti nás nechávají v pohodě. Tu my nijak zvlášť nepociťujeme, ten nepříjemný šok z předchozích událostí byl příliš silný. Jsme všichni hodně zklamáni, a proto také ke všemu apatičtí.